

BULETIN¹ Nr. 15:

**NOUTĂȚI ÎN DOMENIUL LIBERTĂȚII DE EXPRIMARE ȘI DREPTULULUI LA
INFORMAȚIE**

Noiembrie – Decembrie 2005

Denumirea actului	Data adoptării	Publicat în Monitorul Oficial al R.M. Nr.	Note
--------------------------	-----------------------	--	-------------

LEGI ALE REPUBLICII MOLDOVA

Lege cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului	Nr.263- XVI din 27.10.05	M.O.nr. 176- 81/867 din 30.12.2005	Această lege dezvoltă în art. 11 și 12 drepturi importante în contextul Legii privind accesul la informație: Articolul 11 - Asigurarea dreptului pacientului la informare; Articolul 12 - Asigurarea dreptului pacientului la confidențialitatea informațiilor ce țin de secretul medical
Lege pentru modificarea Codului electoral	Nr.276- XVI din 04.11.05	M.O. nr. 151- 53/728 din 11.11.2005	Se fac unele modificări în scopul perfecționării legislației electorale.

ACTE EMISE DE CONSILIUL COORDONATOR AL AUDIOVIZUALULUI

Decizie despre anunțarea concursului pentru utilizare canalelor TV disponibilizate	Nr.94 din 22.12.05	M.O. nr. 176- 181/867 din 30.12.2005	Se anunță concursul pentru utilizarea unor canale TV disponibilizate, în legătură cu expirarea termenului licenței de emisie deținute de unele companii.
Decizie despre încălcarea legislației în vigoare privind difuzarea publicității de către studioul "Euro TV Chișinău"	Nr.93 din 22.12.05	M.O. nr. 176-81/867 din 30.12.2005	Se atenționează directorul Postului de televiziune "Euro-TV Chișinău" și toți directorii posturilor de radio și televiziune asupra necesității respectării stricte a legislației cu privire la publicitate.

**PRACTICA JUDICIARĂ INTERNAȚIONALĂ ÎN DOMENIUL LIBERTĂȚII DE
EXPRIMARE ȘI DREPTULUI LA INFORMARE***

Denumirea/numărul	Data pronunțării deciziei	Esența cauzei
--------------------------	----------------------------------	----------------------

¹ Buletinul este disponibil în limbile română și rusă

Buletin elaborat de Olivia Pîrțac,

Serviciul Juridic, CIJ

* Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului în limba engleza și/sau franceză pot fi găsite la www.echr.coe.int

<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Paturel versus Franța</i> (№54968/00)</p>	<p>22.12.05</p>	<p>Petiționarul, Christian Paturel, este cetățean francez în vârstă de 58 ani, domiciliat la Croth (Franța).</p> <p>În februarie 1996, Petiționarul a publicat lucrarea intitulată «Secte, Religii și Libertăți Publice». Această carte a fost editată din mijloacele proprii ale autorului de către editura «La pensée universelle» (Gândirea universală). Lucrarea urmărea scopul denunțării abaterilor în cadrul mișcărilor anti-sectante private, finanțate de către puterea publică și viza direct Uniunea Națională a Asociațiilor de Apărare a Familiei și Individului (UNADFI), asociație ce-și desfășura activitatea în domeniul practicii organizațiilor sectante.</p> <p>UNADFI a depus o plângere cu privire la defăimare contra Petiționarului și editorului său. Prin hotărârea din 25 martie 1997, Tribunalul Corecțional din Paris a declarat Petiționarul și directorul publicației culpabili în cauza defăimării, le-a aplicat amendă în mărime de 20 000 și 10 000 franci corespunzător (echivalentul a 3 048 și 1 524 EUR), i-a obligat să achite un franc în calitate de prejudiciu și interese UNADFI, precum și a dispus publicarea deciziei în două ziare. Această hotărâre a fost lăsată în vigoare de Curtea de Apel a Parisului, care i-a obligat pe cei care s-au adresat în judecată la plata UNADFI a 15 000 EUR în calitate de despăgubiri pentru cheltuielile suportate.</p> <p>Atât în prima instanță cât și în apel, jurisdicțiile au conchis că dacă denunțarea abuzurilor susceptibile de a fi comise în numele luptei contra fenomenului sectant avea un scop legitim, totuși, exigențele seriozității anchetei și prudenței în exprimare ar fi fost eronate, Petiționarul printre altele, dând dovadă și de intoleranță personală față de UNADFI.</p> <p>Prin hotărârea din 5 octombrie 1999, Curtea de Casație a respins plângerea Petiționarului.</p> <p>Plângeri</p> <p>Petiționarul susținea că prin condamnarea sa penală au fost încălcate prevederile articolului 9 (dreptul la libertatea gândirii, conștiinței și religiei) și articolului 10 al Convenției.</p> <p>Decizia Curții</p> <p>Curtea decide să examineze plângerile Petiționarului doar din punct de vedere al articolului 10. Întrebarea care se pune este de a determina dacă intervenția în dreptul Petiționarului la libera exprimare era necesară într-o societate democratică.</p> <p>Instanțele de fond i-au reproșat Petiționarului că nu a raportat veridicitatea în discursurile sale. Contrariu la acestea, Curtea consideră că declarațiile încriminate reflectă estimările asupra unor chestiuni de interes public și constituie în această privință mai degrabă niște judecăți de valoare decât declarații de fapt. Reamintind că nu este necesar de a supune judecățile de valoare la demonstrarea</p>
---	-----------------	--

corectitudinii acestora, Curtea menționează că numeroasele documente furnizate de către Petiționar constituie o bază faptică suficientă.

Jurisdicțiile franceze i-au reproșat Petiționarului lipsa de prudență și de măsură în expresiile sale, tribunalul estimând că acesta a «depășit limitele autorizate din cadrul acestor dispute, folosind în adresa părții civile termeni deosebit de violenți și plini de injurii, lipsiți de orice prudență și de tact în exprimare». Curtea, în particularitate, relevă că unele pasaje incriminate posedă cu siguranță o conotație negativă. Totuși, în pofida unei anumite ostilități a unor extrase conflictuale și gravității eventual susceptibile de caracterizare a unor discursuri, întrebarea de bază a cărții ține de metodele de luptă contra organizațiilor ce sunt calificate drept «secte». Or, este cazul de a recunoaște că chestiunea «sectelor» sau «mișcărilor sectante» este pe larg dezbătută în societățile europene. Ea (lucrarea), privește evidențierea unei probleme de interes general care, de fapt, face apel la o interpretare restrânsă.

Jurisdicțiile franceze au reținut, în absența seriozității anchetei și prudenței în exprimare, intoleranța personală a Petiționarului față de UNADFI. Curtea menționează în această privință că, indiferent de interpretarea pasajelor litigioase a cărții Petiționarului, faptul că acesta a fost Martorul lui Iehova a fost reținut de instanțele judecătorești de fond pentru a caracteriza această animozitate. Tribunalul corecțional expres a considerat că calitatea de membru al asociației Martorilor lui Iehova întărește animozitatea personală a Petiționarului față de UNADFI, aceasta din urmă atribuind asociația Martorilor lui Iehova printre rândurile sectelor. Din partea sa, Curtea de Apel a hotărât că pasajele litigioase erau «cu atât mai mult insultătoare», cu cât ele atribuiă asociației UNADFI «anumite erori ale sectelor».

Or, asemenea considerații ce vizează asociația Martorilor lui Iehova și Petiționarul în calitate sa de membru, nu pot constitui, prin ele înseși, motive pertinente și suficiente pentru a antrena condamnarea Petiționarului. În plus, Curtea reamintește că asociațiile se expun unui control minuțios când se avântă în dezbaterile publice și că, dacă ele sunt active în domeniul public, trebuie să dea dovadă de un grad mai mare de toleranță în privința criticilor formulate de către opozanți cu privire la obiectivele sale și mijloacele utilizate în aceste dezbateri.

În ceea ce ține de pedeapsa aplicată Petiționarului, Curtea consideră că dacă prejudiciile și interesele se rezumă la «un franc simbolic», amenda, chiar fiind una moderată, la care se adaugă publicarea unui comunicat în cele două ziare și cheltuielile plătite asociației UNADFI, nu par a fi

		<p>justificate de circumstanțele cauzei.</p> <p>Curtea a conchis în unanimitate că a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 10 (libertatea exprimării) a Convenției Europene a Drepturilor Omului.</p> <p>Curtea decide că constatarea încălcării prezintă în sine o satisfacție echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral suportat de petiționar. Aplicând articolul 41 (satisfacție echitabilă) a Convenției, Curtea alocă petiționarului 6 900 euro (EUR) în calitate de prejudiciu material, la fel ca și 7 820,29 EUR în calitate de cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza Çamlıbel versus Turcia (№64609/01)</p>	<p>22.12.05</p>	<p>Petiționarul, Yılmaz Çamlıbel, este cetățean turc, născut în 1938, domiciliat la Ankara.</p> <p>La 14 decembrie 1992, în calitate sa de secretar al Fundației Drepturilor și Libertăților Kurzilor, dl. Çamlıbel a participat la o discuție organizată de către Asociația Drepturilor Omului din Kütahya și a pronunțat un discurs. Acesta a constatat într-o critică în adresa politicii de guvernământ în ceea ce ține de problema Kurzilor care locuiesc în Turcia.</p> <p>Persecuțiile penale, întreprinse ulterior contra petiționarului, au dus la condamnarea sa de către Curtea de Securitate a Statului, la 20 septembrie 1999, la un an de privațiune de libertate pentru propaganda separatismului. Curtea de Casație a lăsat în vigoare hotărârea de condamnare.</p> <p>Invocând articolul 10 (libertatea de exprimare), petiționarul susținea că condamnarea sa penală i-a încălcat dreptul la libera exprimare. Suplimentar, el făcea referință la încălcarea prevederilor articolului 14 (interdicția discriminării).</p> <p>Curtea consideră că motivele invocate de jurisdicțiile interne nu pot fi considerate, prin ele însele, drept suficiente pentru a justifica intervenirea în dreptul petiționarului la libertatea de exprimare. Dacă unele pasaje a discursului redau un tablou negativ al politicii statului turc și atribuie discursului o conotație ostilă, ele, totuși, nu cheamă la utilizarea violenței, la rezistență armată, nici la o răscoală, și nu este vorba de un discurs de ură, ceea ce după părerea Curții, constituie elementul principal care urmează a fi luat în considerare. Curtea consideră că condamnarea petiționarului este una disproporțională față de scopurile vizate, și nu este «necesară într-o societate democratică».</p> <p>În consecință, Curtea conchide în unanimitate că a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 10 și consideră că nu este necesară examinarea separată a plângerii aduse în baza articolului 14. Cu titlu de satisfacție echitabilă, Curtea alocă petiționarului 1 000 EUR în calitate de prejudiciu moral și 500 EUR în calitate de cheltuieli și recompense.</p>

<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza Çetin versus Turcia (№64609/01)</p>	<p>20.12.05</p>	<p>Petiționarul, Vedat Çetin, este cetățean turc, născut în 1961 și domiciliază la Diyarbakır. El este redactor - șef al buletinului Asociației Drepturilor Omului.</p> <p>În numărul din august – octombrie 1996, buletinul a publicat trei articole care constau în transpunerea aspirațiilor locuitorilor din Sud-estul Turciei la pace și conțineau critica modului în care forțele armate conduc lupta contra activităților separatiste.</p> <p>În baza acestor publicații, petiționarul a fost învinuit de incitare la ură și ostilitate pe apartenența rasială și regională. În octombrie 1997, Curtea de Securitate a Statului din Diyarbakır a decis aplicarea față de petiționar a prevederilor legii n° 4304 care stipulează amânarea judecării persoanelor ce dețin calitatea de redactori-șefi și reluarea ei în caz de recidivă pe parcursul următorilor trei ani. La 10 septembrie 2001, acțiunea publică intentată contra petiționarului a fost clasată.</p> <p>Invocând articolul 10 (libertatea de exprimare), petiționarul susținea că procedura angajată contra sa a atentat la dreptul său la libertatea exprimării. El sublinia că chiar dacă a fost amânată judecata cauzei sale, posibilitatea reluării examinării în caz de recidivă l-a împiedicat să-și exprime ideile sale pe parcursul a trei ani.</p> <p>Curtea consideră că hotărârea de suspendare a judecării, condițional, risca să îngreudească petiționarul de a contribui la discutarea politică a materiilor ce țin de interesul vieții colectivității și constituie o ingerință în dreptul petiționarului la libertatea exprimării. Curtea denotă că dacă unele pasaje, deosebit de acerbe, schițează un tablou pe cât se poate de negativ al statului turc, și atribuie, în așa mod, discursului o conotație ostilă, ele, totuși nu cheamă la utilizarea violenței, nici la rezistență armată, nici la răscoală și nu este vorba de un discurs de ură, ceea ce după părerea Curții, constituie elementul esențial care urmează a fi luat în considerare. Modalitatea de soluționare se adeverește drept fiind una disproporțională față de scopurile vizate și, respectiv, nu este “necesară într-o societate democratică”.</p> <p>În consecință, Curtea conchide în unanimitate comiterea încălării prevederilor articolului 10 și alocă petiționarului 1 000 EUR în calitate de prejudiciu moral și 1 000 EUR în calitate de cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauzele Korkmaz versus Turcia (n° 1, 2 și 3) (№40987/98, 42589/98 și 42590/98)</p>	<p>20.12.05</p>	<p>Petiționarul, Verdat Kokmaz, este cetățean turc, născut în 1965 și domiciliat la Istanbul. El este proprietarul cotidianului <i>Evrensel</i>.</p> <p>La 16 octombrie 1995, 12 iunie 1996 și 17 august 1996, cotidianul a publicat trei articole întitulate corespunzător «Dezmințirea lui DHKC», «Ascensiunea sângeroasă a dl. Ağar» și «PKK a încălcat încetarea-de-focuri». Primul articol conținea dezmințirea din partea organizației DHKC</p>

		<p>a unei informații cu privire la implicarea sa într-o spargere, cel de-al doilea articol conținea critici violente contra ministrului Justiției în formă de comentariu asupra carierei sale profesionale, și cel de-al treilea articol reprezenta un rezumat a unei reuniuni de presă prin telefon, realizată de către un canal de televiziune, cu Abdullah Öcalan, șeful PKK.</p> <p>Persecutat în baza legii n° 3713 cu privire la lupta contra terorismului, petiționarul a fost condamnat de către Curtea de Securitate a Statului din Istanbul în aprilie 1996, februarie și mai 1997, la plata a trei amenzi mari. Curtea de Casație a lăsat în vigoare cele trei hotărâri de condamnare.</p> <p>Invocând prevederile articolului 10 (libertatea exprimării), petiționarul susținea că condamnările sale penale i-au încălcat dreptul la libertatea de exprimare. Suplimentar, în baza articolului 6 (dreptul la un proces echitabil), petiționarul denunța neechitatea procedurilor ce s-au soldat cu condamnarea sa, și anume din cauza prezenței unui magistrat militar în componența Curții de Securitate a Statului.</p> <p>Curtea consideră că motivele invocate de către jurisdicțiile interne nu pot fi considerate prin ele însele drept suficiente pentru a justifica intervenția în dreptul petiționarului la libertatea exprimării. Curtea menționează că pasajele articolelor conflictuale nu cheamă la utilizarea violenței, la rezistență armată, nici la răscoală și nu este vorba de un discurs de ură, ceea ce, după părerea Curții, constituie elementul esențial care urmează a fi luat în considerare. Curtea consideră că condamnările petiționarului sunt disproporționale față de scopurile vizate și, în așa mod, nu sunt “necesare într-o societate democratică”. Curtea conchide în unanimitate pe cele trei cauze, comiterea încălării normelor articolului 10.</p> <p>Concomitent, Curtea consideră în unanimitate în aceste trei cazuri, că a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 6 § 1 în ceea ce ține de plângerea ce reiese din lipsa independenței și imparțialității Curților de Securitate a Statului. În ceea ce ține de celelalte plângeri bazate pe neechitatea procesului judiciar, Curtea reamintește că un tribunal, lipsa imparțialității și independenței căruia a fost stabilită, nu poate, în orice ipoteză, să garanteze un proces echitabil persoanelor, supuse jurisdicției sale și în consecință conchide că nu este cazul de a le examina.</p> <p>Curtea alocă petiționarului suma totală de 8 000 EUR în calitate de prejudiciu moral și material și 4 500 EUR în calitate de cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului (Marea Cameră) pe cauza <i>Kyprianou versus Cipru</i></p>	<p>15.12.05</p>	<p>Cauza a fost examinată în baza cererii depuse de un cetățean cipriot, Michalakos Kyprianou, avocat de profesie, născut în 1937 și domiciliat la Nicosia.</p> <p>La 14 februarie 2001, petiționarul apăra în fața curții de</p>

(№73797/01)

jurai din Limassol drepturile și interesele unei persoane, acuzate de omor. În timpul procesului, petiționarul se indignă din cauza că a fost întrerupt în timpul efectuării unui contra-interogatoriu a unui martor care depunea mărturii contra acuzatului, a cerut permisiunea de a se retrage și, neobținând-o, a pretins că membrii curții comunicau între ei și își transmiteau notițe («ravasakia», termen care poate semnifica anume «scrisori de dragoste sau bilețele tandre» ori «mesaje scurte scrise și cu conținut, în mod normal, neplăcut»).

Judecătorii au declarat că au fost «profund insultați» în calitate de «persoane». Ei la fel au adăugat că nu pot să - și «imagineze nici o situație susceptibilă de a constitui un *contempt of court* («ofensare a curții») atât de flagrant și inadmisibil din partea cuiva, cu atât mai mult din partea unui avocat» și că «dacă reacția curții n-ar fi fost una imediată și radicală, justiția ar fi fost supusă unui revers dezastruos». Ei i-au acordat petiționarului alegerea fie să-și mențină spusele și să furnizeze motive eliminatorii aplicării pedepsei, fie să se corecteze. Petiționarul nu a făcut nici una, nici alta.

Curtea cipriotă a estimat că dl. Kyprianou s-a făcut culpabil de *ofensarea judecății* și l-a condamnat la cinci zile de închisoare, cu aplicare imediată, pe care ei au considerat-o ca fiind «unicul răspuns adecvat», «o reacție insuficientă din partea unei ordini juridice și civilizate, precum este cea din tribunale, ar semnifica că acestea acceptă atentarea la autoritatea lor».

Petiționarul a ispășit pedeapsa cu închisoarea imediat, dar a fost eliberat înaintea expirării termenului pedepsei sale prin aplicarea legislației corespunzătoare. La 2 aprilie 2001 Curtea Supremă a respins recursul său.

Cererea a fost depusă la Curtea Europeană pentru Drepturile Omului la 9 august 2001 și solicitările au fost declarate inadmisibile parțial la 7 mai 2002. Ea a fost declarată admisă parțial la 8 aprilie 2003.

În hotărârea Curții din 27 ianuarie 2004, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a conchis în unanimitate că a avut loc încălcarea prevederilor articolului 6 §§ 1, 2 și 3 a), și că nu este cazul de a examina plângerea petiționarului în temeiurile articolului 10. Curtea alocă petiționarului 15 000 EUR în calitate de prejudiciu moral și 10 000 EUR în calitate de cheltuieli și alte prejudicii.

La 19 aprilie 2004, guvernul cipriot a solicitat trimiterea cauzei la examinarea Marii Camere. Colegiul Marii Camere a acceptat cererea la 14 iunie 2004.

Din partea conducerii britanice, irlandeze și celei din Malta au parvenit observații în calitate de terți intervenienți.

Plângeri

Petiționarul indica prin prisma articolului 6 § 1 că nu a fost judecat de un tribunal independent și imparțial, întrucât, aceeași jurisdicție care a considerat că el s-a făcut vinovat de *ofensa instanței de judecată*, l-a judecat și condamnat. Petiționarul la fel invoca prevederile articolului 6 § 2 (dreptul la prezumția nevinovăției), 6 § 3 a) (dreptul de a fi informat în detaliu asupra naturii și cauzei de acuzare în privința sa) și articolul 10.

Decizia Curții

Articolul 6 § 1

Curtea, în primul rând, a examinat afirmarea petiționarului conform căreia, în lumina circumstanțelor particulare a cazului, faptul că el a fost judecat, declarat culpabil și condamnat de către aceiași magistrați care intrau în completul tribunalului în privința căruia el a fost acuzat de comiterea *ofensei instanței de judecată* ridică dubii justificate în ceea ce ține de imparțialitatea judecătorilor.

Curtea observă că această plângere se referă la un neajuns funcțional al procedurii în cauză. În această privință, Curtea denotă tendința crescândă, în cadrul unui număr de sisteme de drept *anglo – saxon* de recunoaștere a necesității de a nu recurge la procedurile reduse decât cu minuțiozitate, după un răstimp de examinare și apreciere și de oferire a garanțiilor apropiate. Totuși, Curtea nu consideră indispensabil și nici preferențial de a proceda la un control general al dreptului în materie de *ofensare a instanței de judecată* și a practicii procedurilor reduse a Ciprului și din cadrul altor sisteme de *drept anglo-saxon*. Scopul său, în special, constă în examinarea întrebării dacă recurgerea la o asemenea procedură față de dl. Kyprianou în fața tribunalului a constituit încălcarea prevederilor articolului 6 § 1 al Convenției.

Prezentul exemplu ține de un caz de *ofensă* comis în fața judecătorilor și dirijat contra lor personal. Vizați direct prin criticile petiționarului care se refereau la maniera în care aceștia conduceau ascultarea cauzei, ei înseși au luat decizia de a începe persecutări de examinare a întrebărilor ridicate de comportamentul petiționarului, judecat vinovat și i-au aplicat sancțiunea, în cazul dat – închisoarea. În asemenea cazuri, confundarea rolurilor petiționarului, martorului, procurorului și judecătorului, poate, în aparență, suscita dubii, justificate obiectiv, în ceea ce ține de conformitatea procedurii cu principiul stabilit în virtutea căruia nimeni nu poate fi judecător în propria cauză și, în consecință, în ceea ce ține de imparțialitatea tribunalului.

În privința faptelor cauzei și eroarei funcționale constatate, Curtea consideră că imparțialitatea Curții cu Jurați ar putea fi supusă atenției. Dubiile petiționarului referitor la acest subiect pot fi considerate drept fiind justificate obiectiv.

Curtea, în ceea ce urmează, supune examinării susținerea petiționarului potrivit căreia judecătorii menționați au dat dovadă de parțialitate personală.

Curtea observă că judecătorii în decizia lor de condamnare a petiționarului au declarat că au fost “profund ofensați” în calitate de “persoane”. Această declarație demonstrează prin sine că judecătorii s-au simțit personal agresati de vorbele și conduita petiționarului și indică asupra unei implicații personale din partea lor. În plus, termenii viguroși, utilizați de judecători pe parcursul deciziei sale fac aparent sentimentul de indignare și șoc, sentimente care sunt foarte departe de abordarea detașată pe care o așteptăm de la hotărârile judecătorești. Apoi, judecătorii au instituit față de petiționar o pedeapsă cu cinci zile de închisoare care a fost aplicată imediat, pe care au considerat-o “unicul răspuns adecvat”. Printre altele, chiar de la începutul discuției sale cu petiționarul, judecătorii au indicat că ei îl considerau culpabil de infracțiunea penală ce consta în *ofensa adusă instanței de judecată*. După ce s-a decis că dl. Kyprianou a comis această infracțiune, ei i-au acordat posibilitatea alegerii între fie să-și mențină spusele sale și să aducă motive de justificare ca să nu fie învinuit de nici o acțiune, fie să-și retragă afirmațiile.

Dacă Curtea nu are dubii în ceea ce ține de preocuparea cea dintâi a magistraților care este protecția administrării justiției și a integrității aparatului judiciar, și că în acest scop ei au întreprins o procedură redusă, atunci Curtea consideră că eu nu au reușit să examineze situația cu detașarea necesară. În favoarea acestei concluzii vorbește și promptitudinea cu care procedura a fost condusă și de durata scurtă a comunicării între judecători și dl. Kyprianou.

Reieșind din aceasta, în particular de diferite aspecte combinate ale atitudinii personale a judecătorilor, Curtea consideră că dubiile dl. Kyprianou privitor la imparțialitatea Curții cu Jurați din Limassol sunt justificate.

În fine, Curtea consideră că instanța judecătorească supremă nu a reparat greșeala în cauză. Este clar că aceasta poseda capacitatea de anulare a hotărârii Curții cu Jurați din Limassol pe motivul că aceasta nu a fost imparțială. Or, aceasta a refuzat s-o facă și a confirmat verdictul și pedeapsa. În așa mod, instanța nu a remediat deficiențele litigioase.

Curtea a conchis că Curtea cu Jurați din Limassol nu reprezenta un tribunal imparțial în sensul articolului 6 § 1 a Convenției.

Articolul 6 § 2 și 3 (a)

Curtea consideră că nu există vreo chestiune distinctă care să fie examinată sub aspectul acestor prevederi.

Articolul 10

		<p>Curtea consideră că această parte a plângerii petiționarului trebuie să constituie obiectul examinării separate sub unghiul prevederilor articolului 10. Curtea urmează să considere dacă a fost administrat un echilibru just între necesitatea garantării autorității puterii judiciare, pe de o parte, și protecția libertății de exprimare a petiționarului în calitate sa de avocat, pe de altă parte.</p> <p>Curtea cu Jurați din Limassol a condamnat petiționarul la cinci zile de închisoare. Este necesar de a constata în acest caz că aceasta reprezintă o pedeapsă severă, ținând cont, în particular, de faptul că ea a fost aplicată imediat. Această pedeapsă ulterior a fost confirmată de Curtea Supremă.</p> <p>Conduita petiționarului poate, evident, trece drept una ce denotă o anumită lipsă de respect față de judecătorii Curții cu Jurați. Totuși, chiar și fiind nepoliticoase, comentariile petiționarului țineau doar de maniera în care judecătorii au instrumentat cazul, anume vizând contra-interogatoriul unui martor pe care dl. Kyprianou îl efectua în cadrul apărării drepturilor și intereselor clientului său contra unei acuzații de omor.</p> <p>Reieșind din cele expuse, Curtea consideră că pedeapsa aplicată era de o gravitate disproporțională și de natură să producă un “efect de influență” asupra avocaților în situațiile în care aceștia urmează să-și apere clienții. Lipsa de echitate a procedurii reduse a <i>ofensei</i> constatate de Curte nu face decât să agraveze această lipsă de proporționalitate.</p> <p>În consecință, Curtea consideră că Curtea cu Jurați nu a reușit să administreze un echilibru just între necesitatea de garantare a autorității puterii judiciare și aceea de protejare a libertății de exprimare a petiționarului. Faptul că petiționarul a ispășit doar o parte a pedepsei cu închisoarea nu influențează nici într-un mod asupra acestei concluzii.</p> <p>Curtea în unanimitate conchide:</p> <ul style="list-style-type: none"> • încălcarea prevederilor articolului 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) a Convenției Europene a Drepturilor Omului; • încălcarea prevederilor articolului 10 (libertatea exprimării) a Convenției pe motivul disproporționalității pedepsei aplicate petiționarului. <p>Aplicând articolul 41 (satisfacție echitabilă) a Convenției, Curtea alocă petiționarului 15 000 euro (EUR) în calitate de prejudiciu moral, la fel ca și 35 000 EUR în calitate de cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlagsgesellschaft m.b.H. versus Austria (n°3)</i> (cererile</p>	<p>13.12.05</p>	<p>Societatea petiționară, Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlagsgesellschaft m.b.H, este proprietarul și editorul săptămânalului <i>Profil</i>.</p> <p>În numărul său din 15 iunie 1998, societatea petiționară a publicat un articol ce-l viza pe dl. R., fost membru al Parlamentului, și dna G. Articolul intitulat «Descrierea</p>

unei fugi» și începea cu: «Recital. Mai multe mituri învăluie fuga dl. R. în Brazilia. Reconstituirea unei realități banale.» Acest articol descria evadarea cuplului din Austria, unde dl. R. era bănuț de escrocherie calificată și de gestiune incorectă. După arestarea dl. R., dna G. a dat interviuri cu privire la aceste evenimente. Articolul compara de mai multe ori persoanele menționate cu «Bonnie și Clyde» fiind însoțit și de o fotografie care era publicată pe o altă pagină, pe care dna G. apărea alături de dl. R.

Dna G. a intentat un proces față de societatea petiționară. Ea susținea că compararea cu celebrii escroci putea crea impresia implicării ei în infracțiunile reproșate dl. R. În februarie 2000 tribunalul din jurisdicția Wiener Neustadt a condamnat societatea petiționară la plata a 1 453,46 EUR în calitate de prejudicii și interese pentru defăimare, la fel ca și a cheltuielilor suportate de dna G. Tribunalul la fel a impus societății obligația de a publica un extras din hotărârea de judecată în ziarul său.

Un an mai târziu, același tribunal a emis o interdicție permanentă care nu permitea societății petiționare să publice fotografia d-nei G. în cuplul pe care ea îl forma cu dl. R. în comparație cu «Bonnie și Clyde» sau în asocierea acestora cu infracțiunile penale inculpate dl. R. Societatea petiționară a pierdut examinarea cauzei în apel și a fost condamnată la plata cheltuielilor efectuate de dna G. în procedura de apel.

Societatea petiționară susținea că condamnarea sa în baza legii cu privire la organele mass-media și interdicția emisă în întâmpinare, fondată pe legea cu privire la drepturile de autor, constituia încălcarea dreptului său la libertatea de exprimare. Ea făcea referință la articolul 10 (libertatea exprimării) a Convenției Europene a Drepturilor Omului.

În ceea ce ține de condamnarea societății petiționare în baza legii cu privire la mass-media, părerea Curții Europene a Drepturilor Omului este că articolul nu crea cititorului impresia că dna G. era implicată în infracțiunile ce i se reproșau d-lui R. Curtea consideră că, ținând cont de prezentarea articolului și tonul ironic al acestuia, cititorul mediu înțelegea că expresia «Bonnie și Clyde» făcea o simplă referință la un cuplu fugar. În consecință, Curtea consideră că societatea petiționară nu a depășit limitele acceptabile în materia jurnalisticii. Curtea, în opinia sa, la fel se sprijină pe faptul că dna G., fugind cu dl. R. și apoi acordând interviuri cu privire la acest subiect, a intervenit în arena dezbaterilor publice și trebuie să dea dovadă de un grad mai înalt de toleranță. În plus, articolul indica în mod explicit că nu exista nici o bănuială în privința d-nei G.

În ceea ce ține de interdicția emisă în privința societății petiționare în baza legii cu privire la drepturile de autor,

		<p>Curtea menționează că fotografia ce a generat litigiu nu descoperea nimic din viața privată a d-nei G. și că aceasta din urmă s-a lăsat să fie fotografiată. Între altele, această fotografie a d-nei G. nu era însoțită de nici o referință la «Bonnie și Clyde», întrucât articolul încriminat figura pe o altă pagină. În consecință, Curtea consideră că nu se poate de susținut că cititorul ar putea face concluzia din acest articol că dna G. a fost complice la crimele comise de dl. R.</p> <p>În concluzie, Curtea consideră că jurisdicțiile austriece au depășit limitele de apreciere, condamnând societatea petiționară în baza legii cu privire la organele mass-media și emițând o interdicție, fondându-se pe legea cu privire la drepturile de autor, întrucât aceste măsuri nu erau necesare într-o societate democratică.</p> <p>Curtea a conchis în unanimitate că au fost încălcate prevederile articolului 10. Ea consideră că constatarea încălcării constituie în sine însăși o satisfacție echitabilă suficientă în ceea ce ține prejudiciul moral, suportat de societatea petiționară.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Fikret Şahin versus Turcia</i> (№ 42605/98)</p>	<p>06.12.05</p>	<p>Petiționarul, Fikret Şahin, este un cetățean turc, născut în 1964 și care locuiește la Ankara. El este membrul partidului politic DBT (Partidul democrației și păcii).</p> <p>La 1 septembrie 1996, petiționarul a ținut un discurs cu ocazia «zilei mondiale a păcii și libertății», organizate la inițiativa diverselor organizații non-guvernamentale și partidelor politice. În discursul său petiționarul a relatat prejudiciul cauzat prin conflictul armat din Sud – Estul țării și critica poziției Guvernului în această privință.</p> <p>Contra petiționarului au fost întreprinse persecutări penale din cauza incitării poporului la ură și la ostilitate, fondate pe apartenența la o clasă socială, rasială și regională. Petiționarului i se reproșa calificarea luptei conduse contra PKK drept un război contra unui partid al cetățenilor turci.</p> <p>La 21 octombrie 1997, Curtea de Securitate a Statului din Ankara a declarat petiționarul culpabil în privința faptelor care i se reproșau și l-a condamnat la un an de închisoare și la plata unei amenzi. Petiționarul a pierdut cauza și în instanța de recurs.</p> <p>Petiționarul susținea că condamnarea sa penală a constituit încălcarea dreptului său la libertatea exprimării. El indica, concomitent, că nu a beneficiat de un proces echitabil, invocând prevederile articolelor 10 (libertatea exprimării) și 6 (dreptul la un proces echitabil) al Convenției.</p> <p>Curtea consideră că motivele invocate de către jurisdicțiile interne nu pot fi considerate prin ele însele drept suficiente pentru a justifica intervenirea în dreptul petiționarului la libertatea de exprimare. Dacă pasajele discursului litigios sunt în special acerbe, atribuindu-i, în așa mod, o conotație</p>

		<p>ostilă, totuși, acestea nu cheamă la violență, nici la rezistență armată, nici la răscoală, și nu este vorba de un discurs de ură, ceea ce constituie, în viziunea Curții, elementul esențial care urmează a fi luat în considerare. În ceea ce ține de natura și asprimea pedepselor aplicate, Curtea accentuează că petiționarul a fost condamnat la privațiune de libertate pe termen de un an, din care acesta a ispășit în jurul la cinci luni.</p> <p>În aceste condiții, Curtea estimează că condamnarea petiționarului este disproporțională față de scopurile vizate și nu este «necesară într-o societate democratică». În așa mod au fost încălcate prevederile articolului 10.</p> <p>Suplimentar, Curtea consideră, în unanimitate, că au fost încălcate prevederile articolului 6 § 1 în ceea ce ține de plângerea fondată pe lipsa de independență și imparțialitate a Curții de Securitate a Statului. Referitor la plângerea întemeiată pe neechitatea procedurii, Curtea reamintește că un tribunal, al cărui lipsă de independență și de imparțialitate a fost stabilită nu poate, în orice ipoteză, să garanteze un proces echitabil persoanelor supuse jurisdicției sale. În consecință, Curtea consideră că nu este cazul examinării acestea.</p> <p>Cu titlu de satisfacție echitabilă, Curtea alocă d-lui Șahin 4 500 EUR în calitate de prejudiciu moral și 1 000 EUR – cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Urbino Rodrigues versus Portugalia</i> (№75088/01)</p>	<p>29.11.05</p>	<p>Petiționarul, Cesar Urbino Rodrigues, este un cetățean portughez, născut în 1947 și care domiciliază la Bragança (Portugalia). El este directorul unui ziar regional portughez <i>A Voz do Nordeste</i>.</p> <p>La 8 iunie 1999, ziarul petiționarului a publicat un articol ce conținea critici în adresa numirii președintelui reprezentanței Partidului Socialist din Bragança la postul unui coordonator educativ, dependent de Ministerul Educației. În răspunsul său la acest articol, I.P., vice-directorul unui alt ziar regional, <i>Mensagem de Bragança</i>, a publicat la 18 iunie 1999 un articol intitulat «<i>O minciună nerușinoasă a ziarului A Voz do Nordeste</i>», acuzând ziarul concurent de minciuni și pe petiționar de «comentarii stupide». În replică, petiționarul a publicat, la rândul său, în ediția din 22 iunie 1999 a ziarului <i>A Voz do Nordeste</i> un articol în care denunța «metodele de tip mafiot», îndreptate spre a-l impune la tăcere, precum și omiterile intenționate de I.P.</p> <p>În urma depunerii unei plângeri de către I.P., tribunalul din Bragança, la 20 octombrie 2000, a recunoscut petiționarul culpabil în cauza de defăimare. În consecință, acesta a fost condamnat la achitarea unei amenzi în mărime de 180 000 escudo portugheze (PTE) sau, alternativ, la 120 zile de privațiune de libertate și la plata către I.P. a 200 000 PTE în calitate de prejudicii și interese. Dl. Urbino Rodrigues a</p>

pierdut cauza în instanța de apel.

Petiționarul susținea că condamnarea sa penală pe cauza de defăimare a constituit încălcarea prevederilor articolului 10 (libertatea exprimării) a Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului menționează că dezbaterile în cauză vizau, în principiu, o polemică între doi jurnaliști, care la origine se referea la criticile petiționarului cu privire la eventuala numire a unei personalități politice la un post din cadrul Ministerului de Educație. În acest caz este vorba, după părerea Curții, de o chestiune ce ține, în mod evident, de interesul general. Petiționarul și pârâtul, ambii jurnaliști, sunt actori ai vieții publice în privința cărora limitele criticilor admisibile sunt mai largi, decât în privința unei simple persoane particulare.

Articolul din cauza căruia petiționarul a fost condamnat, era răspunsul la articolul I.P., redactat într-o manieră foarte polemică. Conform părerii Curții, pârâtul, el însuși fiind un jurnalist, ar fi trebuit să demonstreze un grad de toleranță mai înalt, cu atât mai mult când participă la o polemică, la declarații publice care pot fi supuse criticilor, după cum a fost și cazul menționat. Acesta din urma, în mod evident, avea dreptul să-și protejeze reputația, chiar și în afara vieții sale private, dar imperativele acestei protecții trebuiau corelate cu interesele liberei discuții a chestiunilor politice.

La adoptarea hotărârii de condamnare a petiționarului, jurisdicțiile portugheze au considerat că utilizarea următoarelor expresii era una defăimătoare: cea în care petiționarul se referea la metodele «tipic mafiot» și cea unde acesta acuza pârâtul de a fi omis unele fapte în mod deliberativ. Prima expresie reprezintă o judecată de valoare ce nu poate fi dovedită și care, luată în contextul său, nu poate justifica atentarea la libertatea presei cum a fost în cazul menționat. În ceea ce ține de cea de a doua expresie, Curtea admite, în exemplul jurisdicțiilor portugheze, că aceasta constituie o ofensă adusă reputației profesionale a I.P., dar ține să sublinieze încă o dată că această afirmare răspundea acuzațiilor pârâtului.

În aceste condiții, Curtea consideră că motivele aduse de jurisdicțiile portugheze întru justificarea adoptării hotărârii de condamnare a petiționarului puteau fi considerate pertinente, dar nu puteau fi considerate suficiente și nu corespundeau, în așa mod, unei necesități sociale imperioase. Printre altele, Curtea reamintește că ceea ce contează nu este caracterul minor al pedepsei aplicate față de petiționar, ci însăși faptul condamnării.

Reieșind din cele expuse, Curtea conchide în unanimitate că a avut loc **încălcarea prevederilor articolului 10** și alocă petiționarului 1 900 EUR în calitate de prejudiciu

		material.
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Tourancheau și July versus Franța</i> (№53886/00)</p>	<p>24.11.05</p>	<p>Reclamanții, Patricia Tourancheau și Serge July, sunt cetățeni francezi în vârstă, respectiv de 46 și 62 de ani și care locuiesc la Paris.</p> <p>La 28 octombrie 1996, cotidianul «Eliberarea», al cărui director de publicare este dl. July, a publicat un articol al dnei Tourancheau intitulat «Dragostea adulților plantată de o lovitură de cuțit», relatând circumstanțele omorului unei fete tinere, ucise printr-o lovitură de cuțit în luna mai 1996. La acel moment se efectua investigarea cauzei penale și cei doi suspecți, un băiat și o fată în vârstă de 19 și 17 ani, B. și prietena sa minoră A., au fost supuși examinării. Ambele persoane se acuzau reciproc de comiterea infracțiunii, dar tânărul a fost pus în libertate, în timp ce fata se afla în detenție provizorie.</p> <p>Articolul relata circumstanțele, în care s-a produs omorul și descria în detaliu relațiile pe care ambii suspecți le întrețineau cu decedata până la comiterea crimei. Acest articol, în particular, reproducea extrase din declarațiile efectuate de către A. poliției sau judecătorului de instrucție și spusele lui B. care figurau în dosarul de instrucțiune sau culese din interviul pe care acesta l-a acordat jurnalistei.</p> <p>Bazându-se pe prevederile articolului 38 al legii din 29 iulie 1881 cu privire la libertatea presei, contra reclamanților au fost angajate persecutări penale din cauza publicării actelor de procedură penală înaintea efectuării lecturii acestora în audiență publică. Reclamanții nu au contestat, decât cu câteva excepții, ansamblul citațiilor și retranscripțiilor care erau strict identice cu cele care figurau în dosarul de investigație. Totuși, dna Tourancheau afirma că niciodată nu a văzut dosarul și că a retranscris extrasele audierii și crâmpeele judiciare pe baza notițelor efectuate de către B. reieșind din materialele dosarului.</p> <p>În prima instanță reclamanții au fost declarați culpabili de faptele care le erau reproșate și fiecăruia din ei le-a fost aplicată o amendă de 10 000 franci francezi, ceea ce constituie în jurul la 1 524,49 euro. Această condamnare a fost confirmată de către instanța de apel, dar executarea sancțiunii pecuniare a fost amânată. Printr-o hotărâre luată la 22 iunie 1999, Curtea de Casație a respins cererea înaintată de reclamanți.</p> <p>În acest răstimp, la 10 iunie 1998, A. a fost condamnată la opt ani de privațiune de libertate pentru comiterea omorului intenționat, iar B. a fost condamnat la cinci ani de închisoare pentru neacordarea ajutorului persoanei care se afla în pericol.</p> <p>Plângeri</p> <p>Invocând prevederile articolului 10 aparte și în combinație cu normele articolului 14, reclamanții susțineau că</p>

condamnarea lor penală a încălcat dreptul acestora la libertatea exprimării.

Decizia Curții

Articolul 10

Curtea constată că condamnarea reclamanților se prezintă drept o interferență în dreptul acestora la libertatea exprimării.

Reclamanții au fost condamnați în baza articolului 38 al legii din 29 iulie 1881 cu privire la libertatea presei care, odată fiind publicată, putea fi considerată drept accesibilă. Pe de altă parte, reclamanții nu puteau ignora această dispoziție: dna Tourancheau a recunoscut cunoașterea legii din 1881 în cursul procedurii și dl. July a fost obiectul persecuțiilor în bază acestei legi ceva timp înainte de publicarea articolului litigios.

Curtea menționează că termenii articolului 38 al legii din 1881 definesc cu claritate și precizie extinderea interdicției legale, atât în ceea ce ține de conținutul său, cât și cu privire la durata acesteia, întrucât este vorba de prohibiția publicării tuturor actelor de procedură penală sau corecțională până în ziua audierii. În plus, jurisprudența a stabilit că o atare interdicție se extindea și asupra extraselor din actele de procedură. Deci, această dispoziție constituie parte integrantă a normelor juridice în vigoare ce reglementează presa.

În aceste condiții, reclamanții, profesioniști din domeniul presei, trebuiau să fie la curent cu normele legii și cu prevederile legale aplicabile în această cauză și puteau beneficia de sfaturile avocaților specializați. Caracterul nesistematic al persecuțiilor, întreprinse în temeiul articolului 38 al legii din 1881, ele fiind lăsate la inițiativa unică a Ministerului Public, nu permite reclamanților să excludă orice risc în această privință, din moment ce cunoșteau legea, sau în orice caz, principiul acesteia, după cum atestă, printre altele, notițele pe care aceștia le-au luat cu precauție spre publicare în baza articolului litigios. Deci, ei au putut prevedea, într-un mod rezonabil, că extrasele actelor de procedură fiind publicate în articolul menționat, nu le puteau garanta lipsa de oricare persecutare judiciară. În consecință, interferența litigioasă poate fi considerată drept fiind una “prevăzută de lege”.

Curtea estimează că scopurile urmărite de către această intervenție corespund protecției «reputației drepturilor terților» și garantării «autorității și imparțialității puterii judiciare».

Rămâne a determina dacă interferența litigioasă era «necesară într-o societate democratică». În această privire ea relevă că în timp ce ancheta în derulare nu permitea determinarea culpabilității A. sau B., articolul susținea

		<p>versiunea faptelor expusă de B., chestionat de către petiționară, în detrimentul versiunii A. – minorei încarcerate.</p> <p>Conform părerii Curții, motivele invocate de jurisdicțiile franceze pentru a justifica intervenția în dreptul reclamanților la libertatea exprimării erau «pertinente și suficiente» cu privire la articolul 10 § 2 al Convenției. Acestea au subliniat consecințele nefaste a răspândirii articolului asupra protecției reputației și drepturilor A. și B. și a prezumției acestora de nevinovăție, la fel ca și asupra autorității imparțialității puterii judiciare, de impactul eventual al celor scrise asupra judecătorilor neprofesioniști care intrau în componența juriului. Curtea este de părere că interesul reclamanților de a comunica și acel al publicului de a primi informații cu privire la derularea unei proceduri penale și asupra vinovăției suspectilor, în momentul când investigarea judiciară nu era finisată, nu era superior motivelor invocate de jurisdicții.</p> <p>Curtea consideră că sancțiune aplicate față de reclamanți nu sunt disproporționale față de scopurile legitime urmărite în această cauză de către autorități.</p> <p>În aceste condiții, Curtea conchide că condamnarea reclamanților constituia o intervenție în dreptul acestora la libertatea exprimării «necesară într-o societate democratică» în vederea protejării reputației drepturilor terțelor persoane și garantării autorității și imparțialității puterii judiciare.</p> <p>În consecință Curtea hotărăște, cu patru voturi pro și trei contra, că prevederile articolului 10 nu au fost încălcate.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Abdullah Aydın versus Turcia</i> (n° 2) (Nº63739/00)</p>	<p>10.11.05</p>	<p>Încălcarea prevederilor articolului 10 Încălcarea prevederilor articolului 6 § 1</p> <p>Petiționarul, Abdullah Aydın, este cetățean turc, născut în 1944 și domiciliat la Ankara. La momentul derulării faptelor el era secretarul general și membrul adunării generale a asociației «Casa Poporului» din Keçiören.</p> <p>În 1993, petiționarul a participat, în calitate de prezentator, la o reuniune pe tema «Drepturile și libertățile», organizate la Ankara de către biroul asociației. Cu această ocazie, el s-a adresat mulțimii care era prezentă. Spusele sale se refereau, în particular, la problema ce ține de drepturi și libertăți, și a criticat lovitura de stat militară din 1980; printre altele acesta afirma că în Turcia exista o problemă națională și anume «problema naționalității și luptei kurzilor».</p> <p>Persecutat pentru propagandă separatistă, petiționarul a fost condamnat la privațiune de libertate pe termen de un an în luna iulie 1998. Stabilind trimiterea cauzei spre examinare în recurs, Curtea de Securitate a Statului din Istanbul a confirmat această pedeapsă, dar a amânat executarea.</p>

		<p>Invocând prevederile articolului 10 (libertatea exprimării), petiționarul susținea că condamnarea sa penală i-a încălcat dreptul la libertatea exprimării. În temeiul articolului 6 (dreptul la un proces echitabil), petiționarul denunța, printre altele, inechitatea procedurii care a condus la condamnarea sa reieșind din imposibilitatea lui de a răspunde la avizul procurorului general care a fost transmis Curții de Casație în temeiul acțiunii sale.</p> <p>Curtea menționează că utilizarea unor asemenea termeni precum «luptă» și «bătălie» conferă o anumită virulență spuselor petiționarului. Totuși, fără nici o ambiguitate, este vorba de o bătălie «pentru drepturi și libertăți». În consecință, «lupta» sau «rezistența kurdă» erau considerate niște componente ale acestei bătălii, și nu pot fi înțelese în acest context, drept incitații la utilizarea violenței, ostilității sau urei între cetățeni. Ele nu cheamă la o răzbunare sângeroasă; nu vizează atragerea urei și ostilității. Printre altele, Curtea estimează că motivele invocate de către jurisdicțiile Turciei nu pot fi considerate prin ele însele drept suficiente pentru a justifica interferența în dreptul petiționarului la libertatea exprimării. În așa mod, Curtea conchide în unanimitate comiterea încălării prevederilor articolului 10.</p> <p>Curtea reamintește că deja a judecat că necomunierea avizului procurorului general, ținând cont de natura observațiilor acestuia și de imposibilitatea pentru o persoană supusă justiției de a răspunde la acesta în scris, duce la încălcarea normelor articolului 6 § 1. Nevăzând nici un motiv de a se distanța de la această concluzie, Curtea conchide în unanimitate comiterea încălării prevederilor articolului 6 § 1.</p> <p>În calitate de satisfacție echitabilă, Curtea alocă petiționarului 5 000 EUR în calitate de prejudiciu material și 4 000 EUR în calitate de cheltuieli și recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Haydar Kaya versus Turcia</i> (№ 48387/99)</p>	<p>8.11.2005</p>	<p>Petiționarul, Haydar Kaya, este un cetățean turc, născut în 1942. La momentul derulării faptelor el era președintele secției departamentale din Ankara a Partidului Brațelor de Muncă (<i>Emeğin Partisi</i>).</p> <p>În luna iulie 1997, petiționarul a făcut o declarație, adresată presei și opiniei publice, prin care, utilizând cuvinte de conotație marxistă, condamna politica statului și a invocat unele personalități politice și militare pe care le-a calificat drept fiind «putschiste» și niște «bande». El aducea o explicație creșterii violenței pe parcursul ultimilor ani în Sud-estul Turciei și critica programele economice și sociale ale guvernanților. Teza sa esențială, se pare, consta în faptul că «muncitorii, proletarii, progresiștii și democrații» trebuiau să se unească pentru a conduce o acțiune unificată pentru libertate și democrație.</p> <p>Persecutat pentru incitarea poporului la ură și ostilitate</p>

creând o discriminare, fondată pe apartenența socială și rasială, petiționarul a fost condamnat, în noiembrie 1997, la doi ani de închisoare și amendă. Curtea de Securitate a Statului din Ankara, condamându-l, a decis amânarea executării pedepsei. Concomitent, la cererea procurorului, consiliul de conducere al partidului a pronunțat excluderea acestuia din rândul membrilor săi.

Invocând prevederile articolului 10 (libertatea exprimării), petiționarul se plânga de faptul că condamnarea sa penală a încălcat dreptul lui la libertatea exprimării. În temeiul articolului 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil), el denunța inechitatea procedurii care a dus la condamnarea sa. În fine, el susținea că excluderea sa din rândurile membrilor partidului în urma condamnării constituie o încălcare a normelor articolului 11 (libertatea întrunirilor și asocierilor).

Curtea consideră că motivele invocate de către jurisdicțiile interne nu pot fi considerate prin ele însele suficiente pentru a justifica intervenția în dreptul petiționarului la libertatea exprimării. Petiționarul se exprima în calitate sa de președinte al secției departamentale din Ankara a Partidului Brațelor de Muncă, în cadrul rolului său de actor al vieții politice turcești și declarația sa a îmbrăcat "haina" unui discurs politic, atât prin conținutul său, cât și prin termenii utilizați. În acest caz este vorba, mai degrabă, de reflectarea unei atitudini intransigente, adoptate de către una din părțile unui conflict decât de o incitare la violență. Printre altele, Curtea menționează severitatea sancțiunii aplicate petiționarului, al cărui condamnare a avut drept consecință excluderea sa din rândurile membrilor Partidului.

În aceste condiții, Curtea estimează că condamnarea petiționarului este una disproporțională față de scopurile vizate și deci, nu este «necesară într-o societate democratică». Astfel, a avut loc comiterea **încălării prevederilor articolului 10.**

În altă ordine de idei, precum deja a avut ocazia să o facă într-o număr de cazuri similare, Curtea consideră în unanimitate că au fost **încălcate prevederile articolului 6 § 1** în ceea ce ține de plângerea privind lipsa de independență și imparțialitate a Curții de Securitate a Statului. În ceea ce ține de plângerea bazată pe inechitatea procedurii, Curtea reamintește că un tribunal, al cărui lipsă de independență și de imparțialitate a fost stabilită, în orice ipoteză, nu poate garanta un proces echitabil persoanelor supuse judecății sale. Curtea în consecință consideră că nu este cazul de a o examina.

În final, Curtea atenționează că excluderea petiționarului din membrii partidului reprezintă o consecință directă și automată a condamnării sale prin aplicarea normelor

		articolului 312 al Codului penal. Cu privire la concluzia, conform căreia a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 10, Curtea nu consideră necesar a examina această plângere în mod separat.
--	--	--

Cu titlu de satisfacție echitabilă, Curtea alocă petiționarului 3 048 EUR în calitate de prejudiciu moral și 3 000 EUR în calitate de cheltuieli și recompense.

* * *

Acte normative:

Lege cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului

Nr.263-XVI din 27.10.2005

Monitorul Oficial al R.Moldova nr.176-181/867 din 30.12.2005

Extras: * * *

„Articolul 11. Asigurarea dreptului pacientului la informare

(1) Dreptul pacientului la informare se asigură:

- a) de către autoritățile sistemului de sănătate de toate nivelurile;
- b) de către organizațiile medico-sanitare și farmaceutice;
- c) de către medicul curant și alți specialiști în domeniu sau de către alte persoane ce participă la tratamentul pacientului sau care l-au antrenat în cercetarea biomedicală (studiul clinic), în măsura competenței funcției deținute;
- d) de către organizațiile de asigurări în sănătate.

(2) Informațiile cu privire la volumul, tipurile și condițiile acordării serviciilor de sănătate, nivelul de acreditare a instituției medico-sanitare, licența și calificarea personalului angajat în prestarea serviciilor de sănătate se prezintă pacientului în modul stabilit de legislație.

(3) Pe toată perioada aflării în instituția medico-sanitară, pacientul este informat despre identitatea, statutul și experiența profesională a specialiștilor medicali care nemijlocit se ocupă de el și îl îngrijesc, aceștia fiind obligați să poarte un ecuson cu specificarea numelui, specialității și funcției deținute.

(4) Prestatorii de servicii de sănătate asigură accesul nelimitat al pacientului, al reprezentatului său legal (al rudei apropiate) la informația privind propriile date medicale, la rezultatele și la dosarele cu investigații, la tratamentele și îngrijirile primite, cu eliberarea unui rezumat în scris la externare. Pacientul poate obține copia oricărei părți din propriile date și dosare medicale în modul stabilit de Ministerul Sănătății și Protecției Sociale.

(5) Informațiile medicale cu privire la starea sănătății pacientului și la intervenția medicală propusă, inclusiv la riscurile și beneficiile potențiale ale fiecărei proceduri, efectele posibile ale refuzului tratamentului, alternativele existente, pronosticul și alte informații cu caracter medical, se prezintă de către prestatorul de servicii de sănătate într-un limbaj clar, respectuos și accesibil pacientului, cu minimalizarea terminologiei profesionale. În cazul când pacientul nu cunoaște limba de stat, se va căuta o altă formă de comunicare.

(6) Informațiile medicale se prezintă pacientului personal, iar pentru persoanele care nu au atins vârsta de 18 ani și cele declarate incapabile sau cu capacitate de exercițiu limitată - reprezentanților lor legali (rudelor apropiate), informând concomitent pacientul în

măsură adecvată capacității lui de exercițiu.

(7) Pacientul are dreptul de a cere în mod expres să nu fie informat și de a alege o altă persoană care să fie informată în locul său.

(8) Informațiile despre drepturile și responsabilitățile pacientului în cadrul programelor de asigurări de sănătate se prezintă acestuia de către organizațiile de asigurări de sănătate în modul stabilit de legislație.

Articolul 12. Asigurarea dreptului pacientului la confidențialitatea informațiilor ce țin de secretul medical

(1) Toate datele privind identitatea și starea pacientului, rezultatele investigațiilor, diagnosticul, pronosticul, tratamentul, precum și datele cu caracter personal sînt confidențiale și urmează a fi protejate și după moartea acestuia.

(2) Confidențialitatea informațiilor cu privire la solicitarea de asistență medicală, examinare și tratament, inclusiv a altor informații ce constituie secret medical, este asigurată de medicul curant și specialiștii implicați în acordarea serviciilor de sănătate sau în cercetarea biomedicală (studiul clinic), precum și de alte persoane cărora aceste informații le-au devenit cunoscute datorită exercitării obligațiilor profesionale și de serviciu.

(3) Informațiile ce se consideră confidențiale pot fi furnizate numai în cazul în care pacientul consimte acest lucru în mod explicit sau la solicitarea reprezentantului său legal (a rudei apropiate), în condițiile consimțite de pacient, în măsură adecvată capacității lui de înțelegere, în situații cînd capacitatea de exercițiu a pacientului nu este deplină sau lipsește ori dacă legea o cere în mod expres.

(4) Prezentarea informației confidențiale fără consimțămîntul pacientului sau al reprezentantului său legal (al rudei apropiate) se admite:

a) pentru a implica în procesul curativ alți specialiști în domeniu, inclusiv în caz de examinare și tratament urgent al persoanei incapabile de a-și exprima voința din cauza stării sale, dar numai în volumul necesar pentru luarea unei decizii adecvate;

b) pentru a informa organele și instituțiile serviciului sanitaro-epidemiologic de stat în cazul unui pericol real de extindere a bolilor infecțioase, otrăvirilor și contaminărilor în masă;

c) la solicitarea motivată a organului de urmărire penală, a instanței judecătorești în legătură cu efectuarea urmăririi penale sau a procesului judiciar, în conformitate cu legislația;

d) pentru informarea părinților sau a reprezentanților legali ai persoanelor în vîrstă de pînă la 18 ani în caz de acordare acestora a asistenței medicale;

e) la existența temeiului de a crede că prejudiciul adus sănătății persoanei este rezultatul unor acțiuni ilegale sau criminale, informația urmînd a fi prezentată, în acest caz, organelor de drept competente.

(5) Este interzis orice amestec în viața privată și familială a pacientului fără consimțămîntul acestuia.

(6) Persoanele care, în exercițiul funcțiunii, au primit informații confidențiale, de rînd cu personalul medico-sanitar și farmaceutic, poartă răspundere, în conformitate cu legislația, pentru divulgarea secretului medical, luîndu-se în considerare prejudiciul adus prin aceasta pacientului.

(7) Produsele biologice, inclusiv organele și țesuturile, din care pot fi derivate date identificabile sînt protejate ca atare”.

*

*

*

* * *

Parlamentul adoptă prezenta lege organică.

Art.I. - Codul electoral nr.1381-XIII din 21 noiembrie 1997 (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 1997, nr.81, art.667), cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 17:

alineatul (1) va avea următorul cuprins:

"(1) Președintele, vicepreședintele și secretarul Comisiei Electorale Centrale sînt aleși din rîndul membrilor Comisiei Electorale Centrale cu majoritatea de voturi din numărul total al membrilor acesteia. Ședința de alegere a președintelui, vicepreședintelui și secretarului Comisiei Electorale Centrale va fi prezidată de doi membri ai Comisiei Electorale Centrale, aleși cu majoritatea simplă de voturi ale membrilor acesteia, în a căror sarcină se pune supravegherea procedurii de dezbateră a candidaturilor și de alegere a președintelui, vicepreședintelui și secretarului Comisiei Electorale Centrale, cu consemnarea rezultatelor într-un proces-verbal. Ședința de alegere a președintelui, vicepreședintelui și secretarului Comisiei Electorale Centrale va avea loc nu mai tîrziu de 15 zile de la data intrării în vigoare a hotărîrii de confirmare a noii componente a Comisiei Electorale Centrale. Revocarea din funcțiile nominalizate se efectuează în cazurile prevăzute la art.16, 19 și 20 din prezentul cod."

la alineatul (2), după cuvintele "la funcția de" se introduce cuvîntul "președinte,".

2. La articolul 48 alineatul (2), în propoziția a doua, cuvintele "numărul buletinului de vot" se substituie prin cuvintele "numărul cuponului", iar cuvintele "a seriei și numărului buletinului de identitate al alegătorului," se exclud.

3. La articolul 54, alineatul (7) va avea următorul cuprins:

"(7) Alegătorul introduce în urna de vot buletinul de vot cu ștampila "Votat". Membrul biroului electoral al secției de votare care se află permanent lîngă urna de vot are obligația să păstreze cupoanele tuturor buletinelor de vot introduse în urnă."

Art.II. - Membrii actuali ai Comisiei Electorale Centrale își vor exercita funcțiile pînă la confirmarea noii componente a Comisiei Electorale Centrale în conformitate cu prevederile art.16 alin.(2) din Codul electoral.

PREȘEDINTELE PARLAMENTULUI

Marian LUPU

Chișinău, 4 noiembrie 2005.
Nr.276-XVI.

*

*

*

Consiliul Coordonator al Audiovizualului

**Decizie despre anunțarea concursului pentru
utilizarea canalelor TV disponibilizate**

Nr.94 din 22.12.2005

* * *

În legătură cu expirarea termenului de valabilitate a licențelor de emisie nr.003380 din 02.08.2004 (duplicat), eliberată întreprinderii "Muzical TV" SRL din Chișinău pentru studioul TV prin eter "Muzica TV" (canalul 53 din Chișinău) și nr.148 din 23.01.2001, eliberată Colhozului "Pobeda" din s.Copceac, UTA Găgăuzia pentru studioul TV prin eter "TVC-47" (canalul 47 din s.Copceac, UTA Găgăuzia), Consiliul Coordonator al Audiovizualului, în temeiul art.15 (3) și 17 (1), (4) din Legea audiovizualului nr.603-XIII din 03.10.1995,

DECIDE:

Art.1. Se anunță concursul pentru utilizarea canalelor TV cu următorii parametri:

Canalul	P.A.R. maximă, dBW	Localitatea	Reducerea P.A.R. grade/dBW	Polarizarea	Înălțimea efectivă maximală a antenei, m.
---------	--------------------	-------------	----------------------------	-------------	---

- 53	30,0 dBW	Chișinău	-	Orizontală	194
- 47	15,0 dBW	Copceac	-	Verticală	122

Art.2. Parametrii canalelor TV, condițiile de participare și criteriile de departajare a învingătorilor la concurs se publică în "Monitorul Oficial al Republicii Moldova".

Art.3. Ultima zi de prezentare a materialelor pentru concurs - 24 ianuarie 2006.

Art.4. - Controlul asupra executării prezentei decizii îl exercită Secretarul CCA (dl Bîrcă C.).

PREȘEDINTELE INTERIMAR
AL CONSILIULUI COORDONATOR
AL AUDIOVIZUALULUI
Secretar

Arhip CIBOTARU
Constantin BÂRCĂ

Chișinău, 22 decembrie 2005.
Nr.94.

* * *

**Consiliul Coordonator al Audiovizualului din Republica Moldova
Decizie despre încălcarea legislației în vigoare
privind difuzarea publicității de către studioul
"Euro TV Chișinău"**

Nr.93 din 22.12.2005

* * *

La 10 decembrie curent Postul de televiziune "Euro-TV Chișinău" a difuzat, în cadrul emisiunii "Viața în balanță", un anunț publicitar despre vrăjitoarea Luiza, care, chipurile, e în stare să facă orice: prezicerea viitorului, izbăvirea de boli, găsirea perechii potrivite, sporirea potenței masculine etc. Prin acțiunea respectivă au fost încălcate prevederile normative în vigoare privind difuzarea

publicității:

- Decizia CCA nr.74 din 22.12.2004, publicată în Monitorul Oficial nr.242 din 31.12.2004 (inclusă în Registrul actelor oficiale de reglementare a activității de întreprinzător, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.1030 din 03.10.2005), art.5 care prevede "Se interzice difuzarea anunțurilor și spoturilor publicitare care propagă practici oculte";

- Convenția Europeană cu privire la Televiziunea Transfrontalieră, art.7 alin.(2) menționează că "Elementele serviciilor de programe care sînt susceptibile de a aduce prejudicii dezvoltării fizice, psihice și morale a copiilor sau adolescenților nu trebuie să fie transmise atunci cînd aceștia sînt susceptibili, din cauza orarului de transmisiune și de recepție, de a le privi". Art.11 alin.(2) "Publicitatea nu trebuie să fie înșelătoare și nici să lezeze interesele consumatorilor";

- Legea cu privire la publicitate nr.1227-XIII din 27.06.1997, art.8 alin.(3) "Publicitatea nu trebuie să inducă în eroare, nici să prejudicieze interesele consumatorilor"; alin.(11) lit.c) "Publicitatea nu trebuie să conțină informații care nu sînt autentice".

În temeiul celor constatate și în conformitate cu art.37 (1), 41, 42 din Legea audiovizualului nr.603-XIII din 03.10.1995, pct.20, 25 din Statutul Consiliului Coordonator al Audiovizualului, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr.988-XIII din 15.10.1996, Consiliul Coordonator al Audiovizualului,

DECIDE:

Art.1. - Se atenționează Întreprinderea Municipală "Postul de televiziune "Euro-TV Chișinău", în persoana directorului dl Arcadie Gherasim, asupra încălcării prevederilor legale (difuzarea anunțurilor publicitare care propagă practici oculte).

Art.2. - Directorul Postului de televiziune "Euro-TV Chișinău", dl Arcadie Gherasim, va prezenta pînă la 21 ianuarie 2006 un raport în scris privind măsurile întreprinse în vederea neadmiterii pe viitor a unor asemenea cazuri.

Art.3. - Se atenționează toți directorii posturilor de radio și televiziune asupra necesității respectării stricte a legislației din domeniu.

Art.4. - Prezenta Decizie se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Art.5. - Controlul asupra executării Deciziei îl exercită Departamentul ELM (dl A.Cibotaru) și secretarul CCA (dl C.Bîrcă).

PREȘEDINTELE INTERIMAR
AL CONSILIULUI COORDONATOR
AL AUDIOVIZUALULUI
Secretar

Arhip CIBOTARU
Constantin BÂRCĂ

Chișinău, 22 decembrie 2005.
Nr.93.

*

*

*

[Buletinul este disponibil în limba română și rusă](#)
[Buletin elaborat de Olivia Pîrțac](#)
[Serviciul Juridic, CIJ](#)